

LIMEN 8

Quod Invisible Relinquimus.

Est quaestio quae sero advenit.

Multo serius quam putamus.

Iuvenes vitam rogamus quid consequi
possimus.

Adulti rogamus quid servare possimus.

Post multos demum annos aliud nos rogare
incipimus.

Quid manebit cum hic non iam erimus?

Quaestio est quae raro clara voce
pronuntiatur.

Fortasse quia nos inquietat.

Fortasse quia nos cogit ultra praesens
spectare.

Fortasse quia nemo cum absentia sua
congregi amat.

Attamen advenit.

Semper.

Serius ocius advenit.

Diu putavi hereditatem esse aliquid visibile.

Opus.

Societatem.

Domum.

Librum.

Effectum.

Aliquid quod monstrari et agnosci posset.

Deinde tempus mihi veritatem altiore
monstravit.

Res maximae quas relinquimus non videntur.

Non in tabulis apparent.

Non in rationes intrant.

Non in numeros perveniunt.

Attamen vivere pergunt.

Conveni homines qui numquam librum
scripserunt et qui vitas decuriarum hominum
mutaverunt.

Homines qui numquam magnas societates
rexerunt et qui vestigium indelebile in integris
familiis reliquerunt.

Homines qui in nullo lexico apparebunt et qui
tamen per consecutiones actionum suarum
esse pergunt.

Hoc inventum modum meum successum
observandi mutavit.

Nam successus videri amat.

Hereditas vera autem saepe in umbra laborat.

Cogitemus de parentibus nostris.

De magistris nostris.

De quibusdam hominibus paucos menses
conventis et per decennia nos movere
valentibus.

Multi eorum effectum quem in nos habuerunt
omnino ignorant.

Locuti sunt.

Egerunt.

Vixerunt.

Et aliquid mansit.

Aliquid quod hodie etiam pergit.

Haec est pars invisibilis historiae humanae.

Maxima.

Minime narrata.

Potentissima.

Annis procedentibus ipsa consilia mea aliter
spectare coepi.

Non iam solum me rogabam:

"Quid aedifico?"

Me rogabam:

"Quid trado?"

Discrimen subtile est.

Sed omnia mutat.

Aedificare ad praesens pertinet.

Tradere ad futurum pertinet.

Et futurum semper ab hominibus habitatur
quos cognoscere non possumus.

Filii.

Nepotes.

Lectores.

Amici.

Ignoti.

Homines qui aliquando aliquid tangent quod
post nos reliquimus.

Nescient qui fuerimus.

Non omnia singula cognoscent.

Sed consecutionem accipient.

Et illa consecutio pro nobis loquetur.

In vita mea negotiali vidi incepta nasci et
evanescere.

Societates crescere et mutari.

Mercatus transformari.

Artes technicas obsoletas fieri.

Omne quod perpetuum videbatur
temporarium se ostendebat.

Initio haec res me inquietabat.

Deinde eam liberantem invenire coepi.

Nam me cogebat alibi quaerere quod vere durat.

Et quod durat paene numquam congruit cum eo quod possidemus.

Congruit cum eo quod tradimus.

Sententia.

Principium.

Exemplum.

Gestus.

Forma praesentiae.

Quod tradimus iter facere pergit etiam cum non iam adsumus qui id comitemur.

Saepe mihi accidit ut in verbis aut moribus aliorum fragmenta hominum invenirem qui non iam aderant.

Modum ratiocinandi.

Sensum.

Formam ironiae.

Documentum.

Illis momentis unum intellegebam.

Homines non omnino evanescunt.

Pars eorum in mundo moveri pergit.

Non ut recordatio.

Ut influxus.

Et fortasse haec est forma verissima
permanendi.

Cum aetate paulatim desinimus speciem
hereditatis nostrae curare.

Attentiores fimus ad eius qualitatem.

Non refert quam magna sit.

Refert quam vera sit.

Parva veritas sincere tradita diutius superesse
potest quam magnum aedificium vanitatis
causa factum.

Historia his plena est.

Opera monumentalia dilabuntur.

Principia iter facere pergunt.

Structurae mutantur.

Bona supersunt.

Ideo hodie omnem necessitudinem ut formam
sementis puto.

Numquam scimus quid vere crescet.

Numquam scimus quod verbum manebit.

Qui gestus memorabitur.

Quod exemplum alii sequentur.

Possumus solum sincere agere.

Et sinere tempus cetera facere.

In fine vitae, credo paucos meminisse
numerum exactum victoriarum.

Paucos meminisse effectus singulares.

Paucos meminisse titulos.

Multi autem meminerunt quomodo tractati
sint.

Quomodo recepti sint.

Quomodo observati sint.

Quomodo amati sint.

Haec est hereditas invisibilis.

Ea quae in imaginibus photographis non
apparet.

Ea quae plausus non gignit.

Ea quae attentionem non quaerit.

Attamen ea pars est quae diutissime resistit.

Hodie retro spectans intellego vitam non
solum ex eo metiri quod efficit.

Metitur etiam ex eo quod in aliis vivere pergit.

In notionibus quas tradidimus.

In hominibus quos adiuvimus.

In dignitate quam defendimus.

In fiducia quam genuimus.

In fortitudine quam excitavimus.

Omnia invisibilia.

Omnia vera.

Fortasse verissima omnium.

Nam cum tempus paene omnia abstulerit,
manebit quod non videtur.

Quod invisibile reliquimus.